

politiske redegørelse og forespørgslen. Der er den sammenhæng, at vi kommer til at diskutere et højt niveau for fødevarerens sikkerhed. Og jeg vil godt starte med at sige i min tale her, at en velfungerende fødevarerkontrol og en langsigtet fødevarerstrategi, som aktivt medvirker til at øge sundheden i befolkningen, er afgørende.

Ministerens redegørelse indeholder mange ord om kvalitet og sikkerhed på fødevarerområdet. Men når redegørelsen holdes op mod den politik, som regeringen har ført i 5 år, så mangler der altså meget i sammenhængen. Forbrugerministeren skriver i redegørelsen, at forbrugerne skulle kunne forvente og stole på, at fødevarer lever op til den kvalitet, der fremgår af varens mærkning og indpakning. Ja, alt andet ville da være helt håbløst. Men det er jo netop det, forbrugerne ikke kan, fordi man ikke i tilstrækkeligt omfang har kontrolleret, og fordi man i alt for stort omfang har set, at den kontrol, der skulle foretages, har været skåret ned i en sådan grad, at kontrollen ikke har været tilstrækkelig. Det udsagn står i skærende kontrast til, hvad vi har oplevet i løbet af det sidste år af fødevarer-skandalen, altså det udsagn, at forbrugerne skulle kunne stole på, at mærkning og indpakning er i orden.

Når forbrugerministeren skriver i redegørelsen, at det er regeringens ønske, at forbrugerne skal have tillid til, at de fødevarer, de køber, er i orden, så er sådan et udsagn jo også i skærende kontrast til de nedskæringer af vores Fødevarerstyrelse, der sammen med Dansk Folkeparti er foretaget på det her område.

Når forbrugerministeren skriver, at der gennem forskning på fødevarerområdet og veterinærområdet skal skaffes ny viden om sundhed, kvalitet og sikkerhed, er det også i skærende kontrast til de nedskæringer, der har fundet sted i fødevarerforskningen.

Kl. 10.55

At det så nu i globaliseringsaftalen formentlig lykkes at få sikret nogle midler, der kan bidrage til den forskning, der er helt afgørende, må jeg udtrykke mit håb til. Jeg håber også, at vi snart hører fra ministeren om udmøntningen af det, der kommer med i den aftale, så vi kan diskutere, hvordan det så skal udvikle sig.

Redegørelsen indeholder et afsnit om, hvor vigtigt det er, at den enkelte har en sund livsstil. Jamen det er der ikke nogen der kan være uenig i. Spørgsmålet er så, i hvilket omfang regeringen understøtter den sunde livsstil. Jeg vil godt sige, at forbrugerministeren bestemt ikke har været i

front med hensyn til at kritisere fødevarerindustriens usunde fødevarerproduktion.

Det er også afgørende i den sammenhæng, at børn får en ordentlig kost i skole og i fritidsordninger. Det er derfor, Socialdemokratiet har fremsat det børnepolitiske forslag, altså har ønsket, at børnene i daginstitutionen skal sikres et dagligt måltid mad.

Nu hørte jeg jo fru Inger Støjberg sige, at forældrene så skulle tage stilling til, om børnene skulle have leverpostejmaden med – eller hvad man nu putter på, men det var leverpostej, der blev nævnt – eller om man skulle ind i den der madordning. Det er jo et meget, meget rammen- de eksempel på den tankegang, der er hos Venstre. Og det, vi kan komme til at se med det udspil her, er selvfølgelig netop, at nogle af børnene vil sidde og fedte med leverpostejmaden, mens andre får del i den madordning, der så er sat i gang i den enkelte institution. Sådan vil det være, hvis man følger det forslag, der ligger fra Venstre, hvorimod det, hvis man fulgte vores forslag, var sikret, at alle børn fik del i den madordning.

Jeg vil også godt sige, at når der står i redegørelsen, at regeringen støtter det ultimatum, som Europa-Kommissionen har stillet til fødevarerindustrien, om ikke at markedsføre usunde fødevarer for børn, er det jo netop en erkendelse af, at der produceres usunde fødevarer. Men det, at man støtter det ultimatum, sikrer jo ikke, at vi kommer videre nationalt. Ministeren ønsker, at der skal finde en frivillig selvregulering sted, bl.a. i tillid til fødevarerindustriens ønske om at påtage sig et medansvar for reklamerne i forhold til børnene – de kan være grænseoverskridende. Så ministeren mener ikke, vi kan gøre noget nationalt.

Det siger altså alt om, at ministeren lægger sig op ad fødevarerindustrien og tror og håber på, at den selv vil regulere. De vil ikke gøre noget som helst andet end at sikre afsætningen af deres egne produkter. Det kan man jo se. Skulle man være i tvivl, kan man bare gå forbi kasseapparaterne i de store supermarkeder, hvor man netop kan se at disse produkter står til børnene.

Det er her helt afgørende, at fødevarerindustrien indgår en aftale i overensstemmelse med det ultimatum, Europa-Kommissionen har stillet, nemlig at det her med at lave reklamer om usunde fødevarer til børn bliver stoppet.

I forsøget på at sikre forbrugerne sunde fødevarer har mærkning af sunde fødevarer været meget i fokus. Indtil nu er det kun lykkedes at